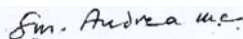

A když dostaneme invalidní vozíky, berle, chodítka atd., jsme dvojnásob šťastni a vděčni, protože je všude stále mnoho pacientů, kteří potřebují tyto pomůcky. Proto nikdy neříkáme: „Nyní máme dostatek!“ NIKDY!

Každý den prosíme Boha zejména za naše příznivce a dobrodince, a Vy jste vždy zahrnutí do těchto prosb. Samozřejmě prosíme, aby Vám Bůh dal sílu pokračovat v tomto díle milosrdenství po dlouhý čas! A prosíme, aby Vás zde na zemi naplnil svou milostí a žehnal Vám a jednou Vám umožnil podílet se na jeho věčné radosti a životě! Prosíme tedy, pokračujte ve Vaší práci pro lásku Ježíše k jeho chudým. A ať svatý František, Váš významný patron, Vám žehná s radostí, že patříte Ježíšovi, s radostí, kterou cítil a šířil na světě.

Ať Vám Bůh žehná.

Sestra Marie Andrea M.C.

Dopis sestry představené Sudhy

Milá Dano a všichni naši dobrodinci,

8. 10. 2007

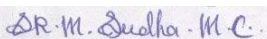
děkuji Vám velmi za e-mail a všechny informace. Doufám, že jste obdrželi e-mail se zprávou, že můžete poslat další kontejner. Děkujeme, že si s ním dáváte takovou práci.

Sestra Marie Andrea připravila zprávu. Doufám, že to bude v pořádku. Čekala jsem, až zpráva bude hotová. Musíme velebit a děkovat Pánu Bohu za jeho dary, které nám posílá Vaším prostřednictvím.

Ať Pán Bůh požehná ruce těch, kteří pracovali, a srdce, která se dokázala rozdělit. Naši vděčnosti Vám jsou naše prosby za Vás.

Bůh žehnej Vám všem.

V dokonalé úctě

sestra Marie Sudha

3. Matka Tereza a její nejmilejší děti - malomocní

Nyní bychom Vás rádi blíže seznámili s životem a dílem blahoslavené matky Terezy. Dnes Vám přinášíme úryvek, který se týká jejího díla pro **malomocné**. Text je doplněn aktuálními obrázky z roku 2006 od jednoho z našich spolupracovníků. Ten měl možnost v rámci svého zaměstnání pobýt tři týdny v Indii a během několika dnů volna navštívit vesničku malomocných Titaghar. Více fotografií z této vesničky a z dalších domovů matky Terezy naleznete na internetu-

http://artax.karlin.mff.cuni.cz/~omelka/Nadace/Kolkata_2006.html

Pokud Vás to zaujme a rádi byste se dozvěděli více o matce Tereze, můžeme Vám poslat její **životopis**. Můžeme Vám nabídnout dva životopisy. První z nich je založen na rozhovorech italského spisovatele a novináře Renza Allegri s matkou Terezou. Druhý, podrobnější, pochází z pera indického diplomata Navina Chawly, který matce Tereze mnoho let pomáhal a měl možnost vidět její práci jak v Indii, tak v dalších zemích.

„Moji bratři malomocní“ (z knihy Misionářky lásky)

Když matka Tereza cestuje po světě, má jedno jediné zavazadlo: tašku z bavlněné látky. Je to její kabelka, „necesér“, ve kterém nosí všechno, co potřebuje, a je toho málo. Ale přestože v té tašce za pár korun nemá žádné cennosti, opatruje ji jako oko v hlavě, jako by to byla rodinná památka nebo dárek od milované osoby.

Důvod, proč si matka Tereza svou bavlněnou tašku tolik střeží, je opravdu citový. Vyrobyly ji totiž její nejmilejší děti: malomocní. Látku na ni s nekonečnými obtížemi utkaly zmrzačené ruce některých z tisíců osob postižených touto hroznou nemocí, o které matka Tereza pečuje v řadě svých nemocnic pro malomocné. Látku pak nastříhali a sešili další lidé, také postižení leprou, kteří díky matce Tereze našli uspokojivé zaměstnání, které jim umožňuje důstojně si vydělávat na živobytí.

Každý se snaží zapojit do práce podle svých možností

Malomocenství patří k nejstrašnějším nemocem. Lidé se ho odjakživa báli jako toho nejhoršího, co se člověku může přihodit. Neodsoudí člověka k rychlé smrti, jako nádory nebo AIDS, ale ke zbědovanému životu poznamenanému „občanskou smrtí“. Člověk postižený leprou je neodvratně vyvržen za okraj společnosti a **vyhnán svou vlastní rodinou**. Kdysi malomocní museli odcházet daleko od obývaných území a nosit na noze zvoneček. Jeho zvuk byl hrůzným znamením, před nímž se zdraví lidé rozprchávali. Dnes je nošení zvonečku zrušeno, ale malomocný stále zůstává za okrajem společnosti. Podle odhadů jsou **na světě 4 miliony malomocných**, z nichž **tři miliony žijí v Indii**. V Kolkatě, kde matka Tereza započala svou misi lásky pro nejchudší z chudých, je jich okolo **miliónu**.

Nad malomocnými byl vyčten ortel nemoci, která úděsným způsobem postupně mrzačí tělo a činí z nich příšery, před nimiž každý utíká a opovrhuje jimi; malomocenství jim znemožňuje najít nějakou práci, a tedy i vydělat si na obživu. Malomocní jsou zavrženi lidským společenstvím i svou rodinou, a jsou tedy **nejubožejšími z těch ubohých**. Podle obdivuhodné víry matky Terezy právě oni tedy nejkonkrétněji a nejpravdivěji znázorňují Ježíše Krista. Proto jim chce sloužit víc než komukoli jinému.

Věnovat se péči o malomocné s nejzazší evangelijní láskou a chovat se k nim jako k nejmilejším bratrům a sestrám je nanejvýš hrdinské rozhodnutí. Málokdy se s ním setkáme i u lidí asketického života. Svatý František z Assisi definitivně zpečetil své obrácení tím, že **objal** malomocného. Gándhí na vrcholu své „mahátmovské“ životní zkušenosti **prohlašoval**, že malomocní jsou „nejmilejší Boží děti“. I matka Tereza poté, co si za své poslání zvolila naprostou lásku k indickým ubohým, nevyhnutelně se musela setkat s problémem, který v její zemi představovali malomocní.

Nebylo to na bezprostředním počátku její mise, ale teprve až získala určité zkušenosti.

Vyléčení malomocní při práci na tkalcovských stavech

„V roce 1957,“ vyprávěla mi, „na dveře našeho domu zaklepal pět malomocných. Patřili ke střední společenské vrstvě. Kdysi zastávali významná pracovní místa. Ale když se zjistilo, jakou mají nemoc, svou práci ztratili a nikdo už je nechtěl ani vidět. Nemohli se vrátit ani ke svým rodinám. Aby jen nějaký čas přežili, nezbývalo by jim než žebrot. Požádali nás o pomoc a my jsme je přijaly. V té době nám chodil pomáhat také jeden lékař, doktor Senn, a zaškolil sestry v ošetřování malomocných. A tak, skoro náhodou, začala naše práce pro malomocné.“

V roce 1957 se matka Tereza věnovala novému poslání už devět let. Kongregace, kterou založila, měla církevní schválení, Pravidla, strukturu a několik domů. Během let strávených s chudými lidmi ve slumech a s umírajícími na kolkatských ulicích měla matka Tereza občas příležitost i k setkání s malomocnými. Vyslechla jejich osudy, poznala jejich životní podmínky a přemýšlela

o jejich problémech. Bylo jí jasné, že právě oni mají být jejími nejmilejšími dětmi. Ale jako žena nanejvýš praktická a konkrétní si také uvědomovala, že opravdovou lásku a skutečně užitečnou pomoc jim může dát teprve **po dobré přípravě**. Proto si nejdřív upřesnila své představy: začala zjišťovat, jak se v této oblasti angažují jiné náboženské instituty a sociální struktury, a snažila se objektivně posoudit jejich výsledky. Potom teprve formulovala své plány.

Základní myšlenka zůstávala stejná: vycházela z její víry. Ti lidé, neboli malomocní, byli pro matku Terezu Božími dětmi stejně jako všechny lidské bytosti. Ježíš zemřel na kříži také pro ně. Skutečnost, že jsou poznamenáni tak hlubokým utrpením a smrtí a tak hroznými životními podmínkami, jim dodávala větší účast na tajemství Kristova vykupitelského utrpení, které pokračuje v jeho mystickém těle. „Vím, že když se dotýkám těla malomocného,“ prohlásila matka Tereza, „které vydává nepříjemný zápach, **dotýkám se Kristova těla, jako když беру do ruky jeho svátostné tělo v Eucharistii**.“ V duchovním pohledu na svět to tedy jsou nesmírně vzácní lidé. Jako Boží děti a lidské osoby **mají právo na svou důstojnost** a respekt, na slušné životní podmínky, na možnost pracovat, mít rodinu a společenské vztahy. To všechno jim společnost odpírala, vytlačovala je za okraj a uzavírala je do špinavých ghett.

Matka Tereza zahájila práci mezi malomocnými avantgardní iniciativou. V Kolkatě a v dalších třech indických městech už byly leproserie. Ale léčit se v nich mohl jen zlomek postižených. Většina zůstávala doma, snažila se skrývat nemoc přede všemi ostatními, a stávala se tak nebezpečným zdrojem nákazy. Aby byl boj s touto nemocí účinný, bylo nutné jít malomocné hledat.

Matka Tereza zjistila, že poblíž Madrásu jeden belgický lékař, doktor Hemeryckx, vypracoval metodu masové péče o malomocné. Prostřednictvím mobilních a patřičně vybavených ošetřoven přinášel malomocným péči až domů a dokázal tak obsáhnout značný počet nemocných. „Tato metoda je praktická a účinná,“ prohlásila nadšeně matka Tereza a rozhodla se, že se podle ní zařídí také v Kolkatě. Promluvila s několika státními lékaři a přesvědčila je, aby s ní a se sestrami začali spolupracovat.

Nemocniční pokoj s malomocnými

Mobilní ošetřovny se staly specialitou Misionářek lásky. Prvním ošetřovněm požehnal kolkatský arcibiskup Perier a svou podporou nasměroval zájem a pozornost lidí k této činnosti matky Terezy. Noviny na ni pěly chválu. Práce záhy nabrala hektické tempo. Díky této metodě poskytly Misionářky lásky pomoc tisícům nemocných a mnohé se jim podařilo vyléčit. Neopomíjely však ani jiné činnosti. Ani tradiční pracovní náplň leproserií, do kterých byli přijímány především nejtěžší případy.

Z ničeho nic se matka Tereza dozvěděla, že se vláda rozhodla vyvlastnit jakýsi pozemek na kolkatské periférii a postavit na něm obytnou čtvrť. Právě tam ale stála jedna z jejích leproserií a úřady přikázaly její zrušení, protože žádný člověk by nešel

bydlet do sousedství nemocnice pro malomocné, místa, které bylo považováno za nakažené tou nejobávanější nemocí.

Matku to velmi rozhořčilo. Myslela na své malomocné a s obavami si kladla otázku, co jen s nimi bude. A tak využila stávající situace k další mohutné bitvě za malomocné.

Vydala se za ministrem zdravotnictví a hájila u něj věc svých pacientů. S pomocí novin pak zahájila informační kampaň a sbírku, kterou nazvala „Leprosy Collection Day“. Její sestry a přátelé nosili po městě nádoby se sloganem, který vymyslela: „Dotkni se malomocného svou laskavostí.“ Reakce lidí byla úžasná. Peníze se hrnuly ze všech stran. Vláda tehdy matce poskytla rozsáhlý pozemek, na který se mohli uchýlit malomocní vyhnaní z původního místa.

V roce 1959 matka otevřela významné středisko pro nemocné leprou a nazvala je Titaghar. Na památku velké lásky, kterou Gándhí k těmto nemocným choval, překřtila ho později na

„Gandhiji's Prem Nivas“, to znamená „Dar Gándhiovy lásky“. Ale vrcholem její práce pro malomocné zůstává „Shanti Nagar“, „Místo pokoje“, **soběstačná** vesnice, ve které žijí malomocní jako svobodní občané bez obav, že budou vyhnáni policií, a bez pokořování lidmi, kteří by je odháněli za okraj společnosti.

Tato vesnice leží 300 kilometrů od Kolkaty. Je to oáza zeleně, plná alejí a květinových záhonů. Řídí ji jedna ze sester matky Terezy. Malomocní tu žijí v malých, čistých domcích, každá rodina ve svém. Pracují v obchodech, dílnách, na polích a v chovu prasat a slepic. V nemocnici jsou jen nejtěžší případy. Děti, které se tu narodí, chodí do školky a do školy a jsou **pod trvalým lékařským dohledem**, aby se případná nákaza odhalila v samých počátcích a mohla být ihned zastavena a vyléčena.

S malomocnými žijí ve vesnici také **zdraví lidé**, z velké části spolupracovníci, kteří svou přítomností a normálním chováním k nemocným předcházejí jakékoli jejich vylučování za okraj společnosti a vracejí tak nemocným důstojnost lidských bytostí, na niž nemocní mají právo.

Políčka pro pěstování zeleniny

Výměna obvazů na ošetrovně

Škola pro děti malomocných pacientů

„Malomocní se mohou zdát znetvoření,“ tvrdila vždycky matka Tereza, „ale stejně jako ostatní potřební jsou to **obdivuhodní lidé, schopní velké lásky**.“

Když jednou porovnávala zlo v Indii a v bohatých západních zemích, řekla mi: „Malomocenství je nepochybně strašná nemoc, ale není tak hrozná, jako pocit, že se člověku nedostává lásky, že je nežádoucí nebo opuštěný. Krajní osamělost, se kterou jsem se setkala u některých lidí v bohatých zemích, je horší než lepra. Před časem přišel do našeho domu v New Yorku jeden velmi bohatý muž. Řekl mi: ‚Přijďte nás navštívit, prosím vás. Jsem napůl slepý, mé ženy se zmocňuje šílenství, děti jezdí po světě a na nás si ani nevzpomenou. Oba se ženou umíráme samotou. Tolik toužíme po tom, abychom kolem sebe slyšeli nějaký lidský hlas.‘ Ten člověk měl spoustu peněz, ale byl nešťastnější než nějaký chudý malomocný v Indii.“

(Poznámka Nadace - Mohl by však štěstí pro zemi i nebe získat pouze tak, že by následoval matku Terezu: Kdyby to, co dokázal „našetřit“, věnoval do rukou Misionářek lásky pro záchranu těch nejubožejších).

Současný počet malomocných je těžké odhadnout. Zatímco indická vláda prohlašuje, že malomocenství bylo vymýceno a počet malomocných je nižší než 100 000, nejnovější studie charitativní organizace Leprosy Relief Emmaus Switzerland ukazuje, že oficiální čísla třikrát až sedmkrát nižší než skutečnost. Tedy dostáváme v současné době 300 000 až 700 000 malomocných.